

»V gimnaziji včeraj jaz pésem sem bral,
 In tí mej slúšateljji tudi si stal;
 Še véš, kaj mi včeraj bil tam si dejal?
 Ko pésem »Sokráto va smrt« sem pročital,
 Da v njej idealov ní, si mi očital!
 Ti, téle učéno, si videl le tó,
 Kak Sókratu čašo podajo v rokó,
 Kakó on izpije jo vsò brez strahú,
 Čeprav smrtonosni otróv je na dnu.
 Ti videl potem si, kak mirno umira,
 Kakó on očí na vse veke zapira;
 Prijateljje žalostne videl okróg,
 Njih videl si solze in slišal si jok . . .
 Vse videl si v pésmi podrobno, vse, vse —
 Zakáj ideala nikakega ne?
 Zató, ker bron sám se je v kip spremeníl,
 Tá hip, ko umétnik je Herkula vlíl! —

Ljubezen do svete resnice velika —
 »Sokráto va smrt« je nje plastična slika.
 Resnica nad vse! — to je čist ideal,
 Ki v zgódbi vpodóbil se je, ko kristál . . .

Razúmeš sedaj, tí prijatelj sofist,
 Da vsak realist je res — idealist?«

A. Aškerc.

Najboljši sv'et.

Modrost naj vso izpil si Hipokrene
 In drznih vajen pesniških poletov,
 Posvetil stóttine si mu sonetov,
 Možú opél dovoljno nisi cene.

Zatorej, če si táko našel diko,
 Veselo v prséh duša ti zavrisni,
 Postoj pred njo, spoštljivo se ji čudi!

Možú, ki sreče mu obeti — pene,
 Ki trd resnici služi brez uvetov,
 Pred sabo vzglede imajoč očetov,
 Možú, ki ne majó ga žitja mene.

A peti slavo móžu se ne trudi —
 Za njega vzorno oduševljen sliko
 Poteze nje si rajši v srce vtisni!

Miroljub.

